

[Birthe Nielsen]

port. Det drejer sig især om fritidsundervisning, for her lægges forældreindtægten også til grund for, hvilke muligheder et handicappet barn har for at deltage. De nye retningslinjer bevirker, at fritidstilbuddene for disse børn indskrænkes på grund af den økonomiske stramning.

Inden for folkeskolen er der gratis transport af elever, og det gælder også inden for ungdomsskolens område i fritidsloven, men det er ikke længere tilfældet, når det drejer sig om fritidstilbud for de handicappede børn. Jeg vil godt spørge socialministeren, om hun finder det rimeligt, at man laver sådan nogle forskelle, som netop går ud over de åndssvage børn, der opholder sig i hjemmet. De kan ikke få glæde af et fritidstilbud på samme måde som andre, fordi man lægger forældrenes indtægt til grund for, om man vil yde denne transport til disse børn. Det gør man ikke i øvrigt i folkeskoleloven.

En anden ting, jeg vil sige i den forbindelse, er, at for de børn, der opholder sig på åndssvageforsorgens institutioner, er der en meget stor mangel på uddannet personale. Det drejer sig især om det socialpædagogiske personale. Der er 800 normerede stillinger i dag, der er ubesatte. Jeg husker endnu problemerne omkring Svaneparken i sommer. Den sag blev for øvrigt rejst fra vores side og rejst over for ombudsmanden, da forholdene dér var nærmest katastrofale, fordi personalet forlod mange af åndssvageforsorgens institutioner, fordi lønningerne for pædagogerne inden for det område er langt dårligere end på andre institutioner, til trods for at denne personalegruppe har samme uddannelse som de øvrige. Vi kan ikke acceptere, at det socialpædagogiske arbejde med psykisk udviklingshæmmede er mindre kvalificeret end arbejdet andre steder. Det samme gælder for uddannede fysioterapeuter. Der er også mangel på dem. Det har meget vital betydning for de psykisk udviklingshæmmede, at de får denne hjælp i form af fysioterapi. I mange tilfælde har de åndssvage flere handicap, og derfor er det nødvendigt med en fysioterapeutisk behandling. Derfor mener jeg også, at man bliver nødt til at se på uddannelsen inden for de områder, jeg her har nævnt.

Forholdene for åndssvageforsorgens personalegrupper svarer i virkeligheden til, hvis vi ser på hospitalsvæsenet, at man gav sygeple-

jersker, der var ansat på de psykiatriske hospitaler, dårligere lønvilkår end sygeplejersker, der var ansat på andre sygehuse her i landet. Jeg finder det urimeligt, at man ikke løser de problemer, som bevirker, at netop de åndssvage børn får dårligere behandling, får dårligere vilkår, fordi man ikke kan finde ud af, at denne personalegruppe må have samme vilkår. Ellers vil mange forlade åndssvageforsorgens institutioner til stor skade for de åndssvage børn.

Når jeg har nævnt det om børnene, vil jeg også sige noget om de voksne og de psykisk udviklingshæmmede. I 1977 boede der ca. 7.600 voksne åndssvage uden for institutionerne. Det er en forudsætning, hvis denne udvikling skal fortsætte, at der skabes bomiljøer, og at der gives speciel rådgivning, som gør det muligt, at de udviklingshæmmede voksne kan klare sig i normalmiljøet.

I den forbindelse må jeg sige om arbejds-situationen for den voksne handicappede, at jeg mener, samfundet må gå meget mere aktivt ind i revalideringen. Det er der stor mulighed for i forbindelse med bistandsloven, og her må det offentlige være langt mere aktivt, end det hidtil har været tilfældet. De offentlige arbejdsgivere må også kunne afholde de udgifter, der er i forbindelse med netop dette arbejde. Jeg ved, at f. eks. inden for den offentlige sektor ansætter man kun 200 handicappede om året.

Mange handicappede har brug for et tilskud til dækning af udgifter til nødvendig personlig assistance. Socialministeren har bebudet, at der kommer en lovændring på det område. I den forbindelse vil jeg spørge, hvornår vi i Folketinget kan forvente at der bliver fremsat et sådant lovforslag.

Vi ved, at blind har meget brug for sekretærbistand. Vi har rejst spørgsmålet i Folketingets socialudvalg. Vi har peget på, hvordan det ser ud i Sverige. Vi mener også, det er rimeligt her, at handicappede får den personlige assistance, der er behov for. Derfor vil jeg godt spørge socialministeren: hvornår kan vi forvente at der sker noget på det område?

En anden ting, jeg vil nævne i denne forbindelse, er en konkret sag omkring arbejdsredskaber til de handicappede. Den siger noget om, hvor vanskeligt det er for handicappede i det hele taget at begå sig på arbejdsmarkedet. En blind telefonist havde fået ar-